Ч. 15 Второк 21 січня (2 лютого) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Ільона і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Що зроблено в Раді державній для руского народу?

На се питане відповідає „Руслан".

Передовсім треба зазначити, що репрезентация руского народу зовсім не була така численна, як з починком конституцийної ери, або в першій сесиї по заведеню безпосередних виборів. З Галичини вислав руский нарід в 1891 р. сім послів, котрі утворили окремий клюб руский під проводом п. Романчука, а з Буковини вибрав руский нарід послом дра Воляна, котрий вступив до клюбу консервативного ґр. Гогенварта. Сей останний не промавляв в Раді державній і не предкладав потреб Русинів буковиньских, так що оборона прав і предкладане потреб руского народа припало рускому клюбови. Руский клюб числив сім членів лише до цьвітня 1894 р., бо в тім часї виступив п. Романчук оставши диким, а п. Телїшевский з того часу майже ніколи не являв ся анї на засїданях Ради державної, анї кількох важних комісий, котрих був членом. Через виступлене п. Романчука немав руский клюб свого заступника в найважнїйшій комісиї буджетовій і не міг там безпосередно предкладати потреб і домагань руского народу.

В остатнім шестилїтю в перший раз рускі посли вийшли з вибору ради державної до австрийскої делеґациї (спершу о. Мандичевский, відтак Барвіньский).

Коли переглянемо промови руских послів остатного шестилїтя і предкладані ними в Радї державній і правительству домаганя і потреби руского народу, та порівнаємо все те в промовами і домаганями руских послів в найдавнїйших сесиях, то мусимо зовсім безсторонно і предметово признати, що в минувшім шестилїтю поставили рускі посли справу руску на ширшім становищі як доси бувало, що у своїх домаганях виявили без міри глубше зрозуміне потреб руского народу і глядїли на все те з ширшого виднокруга як доси бувало. Коли давнїйше рускі посли стояли звичайно на тїснім становищи галицко-рускім, ставили домаганя национальні зовсім відорвані без певної системи і пляну, а про економічні потреби мало говорили (окрім хиба справи соли для худоби і т. п.) в остатнім шестилїтю виступали рускі посли яко заступники руского народу, підносили справи руского народу не тілько в Галичинї й Буковинї, але й підносили сумне положене наших братів на Українї і тим способом і в Радї державній і в делеґациї австрийскій зазначували одноцїльність україньско-руского народу. Представляючи национально-культурні потреби руского народу, обняли рускі посли в своїх домаганях не тілько весь обсяг публичного вихованя і шкільництва від шкіл народних аж до університету, але й мали на бачности підпомаганє розвою лїтератури й науки в рускій мові, дальше підготовлене молодих сил наукових для доцентур універсптетских і підмаганє талантовитих артистів руских.

Тими заходами повело ся осягнути не тілько помножене руских шкіл взірцевих (чотири) при семинариях учительских, справедливе переведене утраквізму в тих останних, помножене руских ґімназий (в Коломиї і Чернівцях) і засноване кляс приготовляючих руских при ґімназиях в Перемишлї і Коломиї, поручене надзору руских шкіл на Буковинї рускому інспекторови, покликане Русинів яко членів до рад шкільних краєвих у Львові і Чернівцях, але й утворене рускої катедри історії в львівскім університеті і обсаджене тоїж ученим професором з Києва, що не тілько має велику вагу з наукового але й з национально-політичного боку. Утворенем рускої катедри для пастирского богословія в університетї черновецкім вдоволено давно відчуваній потребі поміж руским духовеньством православним. Даром цісарским (6.000 зр.) для „Народного Дому" в Чернівцях положено підвалини до розвою сеї много важної культурної інституциї для буковиньских Русинів. Для кандидатів наукового заводу виєднано стипендиї, котрі дали їм спроможність приспособити ся на доцентів університетских, а подібним способом уможливлено талановитому рускому артистови розвинути дальше свій талант і дати его пізнати широкому сьвітови.

Тими самими заходами повело ся утворити руске товариство наукове і дати єму спроможність в кількох лїтах розвинути дуже замітну і поважну наукову роботу.

Поручене редакциї вістника законів державних чоловікови фаховому і знавцеви рускої мови надало сему видавництву не тілько вартости, але й зробило его скарбоною наукових висловів руских і причинило ся немало до вироблення рускої мови письменної.

Що до признаня прав руского язика в урядованю і в житю публичнім можемо також виказати певні успіхи. На будинках урядових (старость, судах, державних зелїзницях, семинариях учительских) заведено написи рускі, хоч дїло розпочате в тім напрямі належалоб перевести і на инших урядових будинках і в цїлій східній Галичинї.

Так само замітний поступ в урядовім уживаню руского язика. Особливо у верховних властий урядових і автономічних замічаємо до-

Як я не міг жити без себе самого.

(Гумореска Е. Берґера — з німецкого.

О, ви й не причуваете, як я раз був безгранично нещасливий. Я не міг без себе довше жити! Благав себе, просив, абим себе сам вислухав... заклинав себе мати над собою милосердиє...

Як до того прийшло?

Білявий купчик любив чорняву швачку. Білявий купчик називав ся Франц, мешкав в Мариягільфі і був моім приятелем. Чорнява швачка називала ся Каті, мешкала в дїльници Віден і була дочкою моєї господинї.

Обі ті віденьскі дїльницї лучить міст, але сердець дїлила непрохідна пропасть. Они обоє були занадто боязливі!

Франц сидів нераз цїлими годинами в моїй комнатї на софі і здержуючи віддих прислухував ся веселому щебетаню дівчини, що тихо і приглушено доносив ся з сусїдної комнати. Коли-ж відтак виходив від мене, стояла Каті заєдно коло вікна і глядїла довго, довго за ним... аж щез їй з очий на закрутї улицї. Але коли обоє зийшли ся то раз у-раз червенїли спускали очи і не знали, що з собою говорити. Ну, я булби нїколи не гадав, що любов може зробити людий такими дурними.

* * *

Одного дня стрітив я Франца в каварни. Він був якийсь змарвілий, дивив ся сумно довкола себе і спустив голову.

— Що тобі такого?

— Люблю Каті!

— То ти менї то кажеш? Я то й так знаю. Скажи то їй самій.

— Не сьмію.

— Іди, а хтож буде такий боязливий! Нїчого лише охоти і охоти! Тиж знаєш, що Ґете казав: „Господь, що сотворив хлопцїв і дївчата... Ну, отже..."

— А щож я маю робити?

— Твоє серце не знає що робити, коли лише побачиш єї запаску... Твої нерви танцюють козака, скоро лиш діткнеш ся єї одежи... Покинь ту боязливість... Постав ся на ноги, будь чоловіком...

— Але диви...

— Тут нема на що дивитись!... Ти, менї здає ся, що у тебе любов замість на серце вліізла на мозок.

— Може бути, що то правда — але я їй того не можу сказати.

— То напиши їй!

— На-пи-сати?... То добра гадка!... Ну, ну я їй напишу, що я єї люблю... Я їй напишу, що моє серце належить до неї!... я їй напи... Але диви, менї як раз впало на гадку: я дуже добрий купчик і листи купецкі пишу знаменито... взагалї всьо що належить до купецтва... Але знаєш — любовний лист.... такий лист, аби їй сказав всьо, що чую і як я єї люблю — такого листу я не напишу!

— Ну, ради Бога, алеж я не можу тобі листу....

— Так.... правда... я знаю.... то єсть.... чому?

— Чому?! Тому, що я вже з моїми справами маю досить до роботи й тепер, а щож буде дальше?

— То правда.... але раз.... Один одинокий раз!... Я справдї не можу. Ти то так добре умієш.... тобі то не робить трудности... Ну, то зробиш менї ту прислугу?... Тож то....

— Най буде що хоче; зроблю всьо, аби лише мати від тебе спокій!

* * *

Я видер кілька листків з мого нотесу і зараз в каварни написав горячий любовний лист. Коли я так скоро писав, дивив ся Франц на папір з поза моїх плечий. Він ледве міг встояти з нетерпеливости, переступав з ноги на ногу, вимахував руками, був зворушений, одушевлений. Не богато бракувало і він був би перед всїми людьми кинув ся менї на шию.

Він відписав зараз лист і післав его до Каті.

Єго лице було червоне як жар, очи блестїли з радости. Коли ми розійшли ся, був він ще так зворушений, що ледве встиг менї подякувати. Він трохи не роздусив менї руки. Але я пішов того дня веселий і вдоволений

бру волю що до переведеня рівноправности руского язика, коли тимчасом у властий підрядних належить се до вимок доволі рідких так, що мусимо домагати ся від верховних властий, щоби свої інтенциї з усею енергією і консеквенцию переводили і поміж підвластними органами.

Так само як на поле національно-культурне звертали рускі посли пильну бачність і на поле економічне. Замість банків, що руйнували наше селяньство, о які старали ся давнійші рускі посли, повело ся руским послам остатнього шестиліття виєднати у правительства дозвіл на заснованє товариства убезпечень „Дністер", котре вже за кілька літ своєї діяльности показало, яку вагу має така інституция руска не тілько з економічного боку, але й яко пристановище для руских людий, що доси мусіли глядіти приміщеня по чужих інституциях.

В законодатній дорозі осягнув наш нарід на полі економічнім важні пільги наслідком податкової реформи яко опуст від податку ґрунтового і домово-клясового і через обнеженє головної суми податку ґрунтового. Закон про відписуванє податку ґрунтового в случаю шкід елементарних принесе також значні пільги хліборобам, як і ревізия катастру ґрунтового наслідком справедливійшого заклясованя ґрунтів. Нова процедура цивільна усуне довголітні і коштовні процеси, і тим способом можна буде скорше і дешевше добити ся свого права. Закон о своїні улекшить значно тягарі громадам нашим. Улекшенє продажи дешевої соли для худоби (по 5 зр. за сотнар метр.) причинить ся до піднесеня годівлі худоби, а побільшенє фонду меліорацийного до поправи господарства сільского.

Певно, що все те ще не є в силі заспокоїти всіх потреб національних, культурних і економічних руского народу, відразу поправити его добробит, однак коли з'уміємо сими придбанями приналежно користувати ся, тоді наш народний організм неперечно скріпить ся. При тім не повинні ми уставати в починах наших, а дбати дальше не тілько о забезпеченє і використанє наших дотеперішних придбань, але й о позисканє нових і розширенє наших прав національно-політичних і економічних.

Новинки.

Львів дня 1-го лютого 1897.

— **Збори наукового товариства ім. Шевченка** відбудуть ся дня 2-го лютого с. р. о годині пів до десятої в рiнку, в комнатах „Рускої Бесїди".

— **О. Василь Левицкий**, прокуратор для справ рускої церкви в Римі, одержав гідність тайного шамбеляна Єго Сьвятости папи Льва XIII.

— **Пос. Заячківский** зложить справу з діяльности посольскої перед своїми виборцями дня 8-го лютого перед полуднем в сали ради повітової в Товмачи.

— **Поминальне богослуженє** за упокій бл. п. Володимира Барвіньского відбуде ся дня 2-го н. ст. лютого (ві второк) о год. $8^{1}/_{2}$ рано в церкви СС. Василиянок (ул. Зибликевича).

— **Заупокійне богослуженє** за душу бл. п. проф. Омеляна Партицкого, відбуде ся дня 1. л. лютого, в другу річницю смерти, заходом бувших учениць покійного о год. 9-ій рано в катедрі лат. обряду.

— **На медичнім виділі львівского університету** почали ся вже строгі іспити (ригороза). До практичного ригорозум приступило єногди двох медиків Яр. Грушкевич і Марковский. Іспит випав добре. П. Ярослав Грушкевич зложив его з відзначенєм.

— **Руске тов. ґімнастичне „Сокіл" у Львові** устроює дня 7-го лютого с. р. в великій сали „Народного Дому" вечерок з танцями. Дохід призначений на будову власного дому „Сокола". Вступ від особи 1 зр. 50 кр., для членів 1 зр., для родини (4 особи) 5 зр. Стрій для пань народний або вечерковий, для панів сокільский або балевий. Початок о год. 8-ій вечером.

— **В справі еміґрациї до Бразилії** подало австрийске правительство до відомости властий політичних таке: Бразилійске правительство (союзне) повідомило, що оно зірвало заключену 1892 р. умову з Compani-єю Metropolitana, після котрої то умови тая компания мала спровадити до бразилійских держав мілїон поселенців, і вже компания та й федерацийні комісарі для справ переселеня занехали свою діяльність. Сей свій поступок поясняє бразилійске правительство союзне тим, що еміґранти прибувати-муть до Бразилії і без офіцияльної аґітациї; а бразилійска каса звязкова не хоче дальше поносити жертв материяльних на іміґрацию, з котрої хіснують поодинокі держави більше ніж союз.

— **З Коломиї** пишуть: Дня 7-го лютого відбуде ся в Коломиї в сали Каси ощадности заходом „Руского жіночого кружка" аматорске представленє „Учитель", комедия дра Ів. Франка в 3 діях. Дохід на „Народний Дім" в Коломиї. Початок о год. $7^{1}/_{2}$ вечером. Дня 15-го лютого відбуде ся в Коломиї заходом товариства „Родина" вечер з танцями. Комітет робить великі приготовленя, а що вечерки „Родини" удають ся все знаменито, тож надіятись, що Вп. Родимці зберуть ся численно. Хто не одержав би запрошеня, дістане при касі або в Виділї „Родини".

— **Пригода на зелїзници.** На шляху зелізничім Львів-Станиславів вискочила з шин в суботу під Ямницею машина і 6 вагонів. Машиніст потерпів легке скалїченє, врочім нїхто не дізнав ушкоди.

— **В загальній курії виборчій у Відни** стверджено урядово 260 тисячів виборців, але через рекламациї число то може зрости. Комісий виборчих буде 253; кожда комисия буде складати ся з десятьох членів і при кождій буде яко правительственний комісар урядник державний, виделегований намістником.

— **Тисячалїтний хлїб.** В египетскім відділі королївского музея в Берлині находить ся кілька хлїбів винятих з гробу Ментугонета, печені на 2.500 літ перед Христом. При віднопаню мали ті хлїби форму або округлу і плоску або отїжковату; тепер они по части розсипали ся. Проф. Вітман розслідив мікроскопійно ті хлїби і оріх, що они печені з грубо меленого ячменю. Се був би знов один доказ більше, що управа ячменю є старша ніж пшениці.

— **Памятник коням**, що погибли в послідній хіньско-японьскій війні, ставлять Японці офіцияльно в столици в парку при храмі Ясуни-Сіндша. На чотирох великих камінних плитах, положених одна на другій, кожда 5 метрів ширини і довготи, здвигає ся зелїзна кольонна 4 метри висока а $1^{3}/_{4}$ метра довготи і ширини і на тій кольонні ставить ся кінь з міди високий около 2 метри. Той памятник коням — як піркують собі Японці — додасть більшої поваги коневи і причинить ся до розвою хову коний в Японії.

— **З горячої любови** хотїла замерзнути дванайцятьлїтна дївчина у Відни. Минувшої неділї знайшли єї прохожі на пів неживу на поли коло цминтаря. Заледво удало ся по довгих старанях привести дївчину до житя. Коло неї найшли лист, що вияснив причину цїлого випадку: Найдорожші Родичі! Жите мене вже на тїшить, хотяй маю допера 12 літ. Едвард ходить все ще з Малею — она є донькою завідателя дому і дістає від часу до часу гроші. Я не маю нїчого і нїчого не дістаю. Хочу замерзнути і умерти в снї. Бажаю, щоби мене поховали на цминтари в Бавиґартен, бо так хоч маю надію, що буду лежала там, де спочине Едвард, коли умре колись. Вибачте вашій нещасливий доньці". Се вже мабуть лише в наших часах такі „збитки" виробляють 12-лїтні дїти.

— **Помер** о. Йоан Шимонович, крилошанин вірменьскої капітули у Львові, в суботу рано, в 55-тім роцї житя.

до дому, наповнений солодкою гадкою, що зробив добре діло.

* * *

Шість годин пізнїйше — сидів я як раз в своїй комнатї і писав статю, коли до моїх дверий хтось легко застукав.

На моє остре „прошу!" всунула ся Каті до комнати. Єї лиця були блїді, очи заплакані.

— Панно Каті, а вам що такого?

Она зачала щось незрозумілого говорити. Я попросив єї сїсти. Немов соромлячись сїла она на краю стільця і почала знов плакати.

— Ідїть, не будьте такі нудні! Скажіть менї, що вам стало ся?

Она витягнула лист з кишенї і подала менї через стіл. Я кинув оком на папір і моє серце скорше забилось. То був мій лист!

— Той лист написав до мене Франц... Дуже красний лист.... Я его вже з пятьдесять разів перечитала. Бідний хлопець.... Як він мене мусить любити.... І як він то гарно говорить.... Так ніжно, з чувством... О.... я.... Що я тепер зроблю?

Она зайшла ся знов плачем і не могла говорити.

— Що маєте говорити?... Але-ж панно Каті, хтож так робить. Чи-ж ваше серце не каже вам нїчого, що маєте зробити? Відповісти і то зараз!

— О.... я.... на такий чудесний лист.... я дурна дївчина.... що я маю писати?... Я мусїла би під землю сховати ся зі встиду, коли-б він читав мій глупий лист....

Новий плач перервав її знов бесїду.

— Панно Каті.... будьте-ж розумні.... я не можу вам листу....

Она встала, приступила до мене близько і положила свою малу, білу ручку менї на плече.

— Прошу вас.... дивіть.... любий пане Ернесте, прошу вас дуже, дуже красно.... будьте такі добрі.... лише раз, остатний раз.... Ви пишете такі гарні річи, що їх відтак друкують. Ви могли би так красно сказати Францови, як я его люблю.... добре?

Она подивила ся на мене благаючо своїми великими, ясними, синими очима.

Я зітхаючи сїв за стіл і виймив картку чистого паперу та став писати Францови відповідь. Я заклинав его, щоби не брав легко мого листу, завірював его о любови і закінчив лист незвичайно постично.

Коли я відчитав Каті лист, розплакалась она в слезах. Відтак перечитала лист раз і другий та стала сьміяти ся і плакати з радости та заедно цїлувала письмо від Франца. Менї самому зробило ся горячо коло серця на той вид. Відтак переписала она мою відповідь Францови і післала ще тої самої години на почту.

* *

На другий день вбіг Франц в крикомь радости до каварнї. Лист від Каті заголомшив его. Він просив мене, благав, поводив ся так чудно, що менї здає ся, що колиб я був відмовив, він певне зійшов би з розуму або допустивсь би самоубийства. Отже я написав єму другий лист.

Але що Каті виправляла!

Для мене зачало ся нужденне житє. Залюблені чатували на мене на кождім кроцї. Виганяли мене з постели о пятій годинї рано, переслїдували в трамваю, каварни, гостиници, навіть на проходах. А все їм пиши, пиши і пиши!

Залюблені потовстїли, стали веселїйші і тїшили ся житем, а я з дня на день виглядав гірше. Я зблїд, очи менї запались і посоловіли і цїлий я змарнів. Куди я лиш прийшов, милосердились люди надї мною, бо гадали, що я нещасливо влюблений.

Вічне писанє до себе самого зробило мене дуже нервовим. Нинї тїшивсь я в листї Франца, завтра мусїв я в листї Каті сумувати, або благати приятеля о яку дрібницю.

Вкінци я вже справді не знав, хто сильнїйший. Я чи я! Остаточно була то для мене річ чести любов довести до ладу.

Я писав листи, в котрих заявляв і кляв ся, що не можу довше без себе жити, просив себе не покидати мене, а вислухати, мати надї мною милосердиє....

І то все за двоє!

Але на щастє відважив ся Франц одного дня і попросив вкінци о руку Каті. Тодї й видала ся цїла історія.

Але то був послїдний час, бо я вже чув, що колиб написав ще таких кілька листів, то моє серце пукло би з розпуки....

Телеґрами.

Відень 1 лютого. Угорскі міністри Банфі і Люкач виїхали вчера вечером до Будапешту. По полудни були ще на авдиенції у Є. Вел. Цісаря.

Будапешт 1 лютого. В кругах політичних говорять, що в переговорах угодових з Австриєю прийшло до повного порозуміня. Квота припадаюча на Угорщину буде незначно підвисшена.

Загреб 1 лютого. Найдост. Архікнягиня Бляпка привела на сьвіт сина.

Берлин 1 лютого. Муравев конферував вчера з канцлером державним кн. Гогенльоге і і з секретарем державним Маршальом.

Переписка зі всіми і для всіх.

М. 20 в Х.: Маємо особливе щастє до деяких людий: як нам поставлять яке питанє, то коч сїдай та пиши зараз цїлу розправу на кільканайцять аркушів друку. Таке і з Вашими питанями. Жадаете нї більше нї менше лиш: „Напишіть, як задивляєте ся на гомеопатию? Які усміхи в шпиталях у Відни, а може ще де, де лїчать гомеопатиєю? Коли належите до тих, що з гомеопатиї сьміють ся (не належимо до них, але не віримо в гомеопатию — відповідаємо вже тут), то подайте дещо до відомости о тїй науцї; укажіть який підручник краєвий або нїмецкий; подайте якого лїкаря гомеопату у Львові, а може єсть ще де в краю — може й Русин єсть? — а також яку знаменитість з того фаху. Чи єсть „Kodicill“ Kneipp-a в польскім язицї?“ — Ну гаразд як на переписку! Заким же приступимо до відповідий, мусимо перепросити Вас за вступ до них і звернути увагу на то, що коли хтось хоче якийсь фах, яку науку, докладно пізнати, то таки найлїпше, нехай сам возьме ся до книжки; в переписцї за мало місця, щоби якусь річ всесторонно обговорювати. Відповіди мусять бути длятого короткі, а в дечім може й не вдоволять Вас. Отже послухайте: На гомеопатию задивляємо ся після приповідки: „Кому на вік тому й на лїк“ — тому й гомеопатия поможе. Про гомеопатичні шпиталї у Відни, Парижи, Берлинї, Монахові, Льондонї і т. д. чули й ми; але при котрій саме улици они і під яким числом, того не знаємо. Так само не знаємо нїчого про успіхи того лїченя, бо тим не займаємо ся, анї не інтересуємо ся, та й годї одному все знати. Що-до гомеопатиї яко науки то річ така: Гомеопатия (се поясненє не так для Вас, як для других) то штука лїченя після приповідки: „Клин — клином“ або після засади наших селян: коли хто перепє ся і нездоров від того, нехай знову випє, а подужає. Гомеопатия слово грецке (зложене з двох: „гомоіос = подібний, і „патос“ = хороба) містить вже в собі засаду лїченя, котра каже: дати недужому такого лїку, котрий би викликав в здоровім чоловіцї подібну недугу, як та на котру він занедужав, н. пр. так: занедужає хтось на запаленє кишок, то дати єму лїку, званого беллядона (песя вишня або вовча ягода). А длячого? — Бо як би той чоловік був здоров, а зажив того лїку, то дістав би так само запаленя кишок. Так учив основатель гомеопатиї, доктор Самуіл Ганеманн (родив ся в 1755 р. в Майсенї, учив ся у Відни, а помер в Парижи 1843 р.) Противно учить аллопатия („аллос“ = инший, „патос“ = хороба; „аллопатами“ називаємо наших звичайних лїкарів, в противности до „гомеопатів); она каже уживати „иншого“, противного недузї лїку; н. пр.: не може хтось спати, то дати єму на спанє. В дальші засади гомеопатиї і аллопатиї годї нам тут запускати ся. Розкажемо коротко спосіб, яким роблять ся лїки гомеопатичні, а се чей найлїпше покаже вартість гомеопатиї. Гомеопатичні лїки роблять ся ще доси в 30 силах, а то так, що н. пр. на 99 частий молочного цукру дає ся 1 часть якогось лїку і разом розтирає ся, або що лїки розпускають ся в спіритусї або таки у водї. Для приміру возьмемо лїки, розпускані у водї. Бере ся 30 склянок, а в кождій з них єсть по 99 капель води. До першої склянки дає ся одну каплю лїку. Буде там тепер 100 капель, а одна капля доданого лїку розділить ся на 100 частий. Одна капля мішанини з першої склянки має тогди в собі лиш одну соту часть лїку і то називає ся гомеопатичним лїком першої сили (потенциї). Одну каплю мішанини з першої склянки дає ся до другої склянки, де знов єсть 99 капель води. Сота часть лїку з тої каплї розділить ся знову уводі на 100 частий і длятого одна капля мішанини в другої склянки буде мати в собі лиш соту часть з сотої або десятьтисячну часть в первістної каплї лїку. Єсть то лїк другої сили. З мішанини в другій склянцї дає ся одну каплю до третої склянки і там в тій склянцї десятьтисячна часть лїку розпустить ся знов на сто частий, значить ся, одна капля мішанини в третій склянцї буде мати в собі лиш міліонову часть з первістної каплї лїку. То єсть лїк третої сили і т. д. Лїк шестої сили буде мати в собі вже лиш біліонову часть, девятої сили триліонову часть, і т. д., а лїк 30-ої сили лиш деціліонову часть з первістної каплї лїку. Тепер же ми Вам поставимо питаня: Вгадайте від разу: кілько нуль має деціліон? Коли не знаєте, то напишіть. Кілько води на лїк трийцятої сили треба би, щоби в нїй знайшла ся розпущена цїла капля первістного лїку, рахуючи 16 капель на один кубічний центиметер? Се дуже цікаве питанє. Як єго обчислите, то може зміркуєте, чому ми не хочемо вірити в гомеопатию. Ми Вам пізнїйше скажемо, чи Ви добре обчислили і дамо дальші відповіди, бо тепер вже не маємо місця. — **Волод. Савицкий:** На наше питанє дістали ми від п. Ант. Ст. таку відповідь: Щепи найлїпшої якости, помольоґічно означені можна дістати у городника Шмідта в Станіславові і у п. Сеника, учителя в Щирцю коло Львова, котрий має велику власну шкілку. Дичок малих 2 до 3-лїтних найлучше замовити у Люкаса в Райтлїнґен, де цїна від штуки не переходить наших 4 кр. (Сего послїдного не можемо Вам дораджувати, бо то далеко, за границею, аж у Віртембергії в Нїмеччинї). — **Ів. Голод в Двірцях:** Найдешевший тинк до деревляних домів то глина вимішена добре з половою або січкою. Глину, вапно, ґіпс і пісок не можна мішати разом. Лиш до глини, коли-б она була дуже масна, можна додати трохи піску. На тинк з глини приходить відтак виправа з вапна і піску. До вапна треба додавати тілько піску, щоби виправа не була анї за густа, анї за рідка. На ту виправу можна би ще дати слїдуючу, котра хоронить стїни від розмаканя а дерево близько печи і комина також від огню. Робить ся єї так: Бере ся 6 лїтрів сьвіжого згашеного вапна, перепущеного через решето, щоби не було грудок, дає ся 1 лїтру соли і 4 лїтри води та огріває ся все разом аж стане кипіти, при чім збирає ся шумовину. На кожду лїтру тої мішанини дає ся 2 дека алуну, 1 дека копервасу потовченого, півтора дека поташу і пяту часть лїтра дуже мілкого піску або мілко пересїяного попелу з дерева, досипує ся по трохи і мішає ся все разом. Можна ще додати якої краски. Тою мішаниною виправляє ся і відтак тинк. Она, коли висхне, стає так тверда, як камінь, і не перепускає води. Так бодай каже винахідець єї, котрий торік взяв на ню патент. Ми єї не пробовали, то-ж не можемо ручити. — **О. К. у Львові:** Про гемороїди була відповідь Миколї Подолякови в Тернополи в „Переписцї зі всіми і для всіх“ в ч. 259 „Народ. Часоп.“ з 16 (28) падолиста 1896. — **Ізидор є Ч:** О признанє шляхотства треба віднести ся до Видїлу краєвого і предложити документи, на основі котрих могло би наступити признанє. Коли тих документів не можете предложити, то і не можете жадати признаня шляхотства. А звідки-ж знаєте, що Ви шляхтич? Нове шляхотство і герб може надати лиш Є. Вел. Цїсар. Гербу тогди не вибирає ся. Але остаточно можна би приватними заходами і особистими звязами вплинути на то, що уложено би і предложено до затвердженя герб, який би комусь був любий. Щоби одержати шляхотство і герб, треба мати до того потрібні услівя, якісь визначні заслуги. За документами треба шукати по всїляких архівах, а то не мало коштує, бо нїхто не буде за дармо порпати ся в старих паперах, а приступ до архівів не кождому дозволений. — **К. К. у Львові:** На жаль у нас не можете, а чи деинде, того не знаємо. Впрочім се занятє не для Вас, анї що до часу, анї що до знаня; то не чисто механічна робота. — **З. Л. Б. В.:** Найлїпше віднесіть ся безпосередно до Редакциї „Зорї“. Але вибачте, що ми спитаємо: які то будуть працї, коли Ви допитуєтесь, якою правописию, ба, якою азбукою мають бути писані? То Ви не знаєте анї нашого житя анї руху лїтературного і беретесь писати? Шкода часу; можна єго лїпше ужити. Оферту з подякою відклонюємо — **Б. М. у Львові.:** Вибачте, але нам годї за кождою річчю для Вас розвідувати ся. Треба щоби Ви самі звідували ся, де потреба і можна. Годї, щоби хтось за Вас робив, а Ви ішли вже на певнє і готове. Ми Вам вказали дорогу; треба було зараз кинути ся. О скілько собі пригадуємо, в конкурсї було лиш сказано, що подавати ся можуть ті, що мають іспит з рахунковости. Щоби ще було потреба, то була Ваша річ розвідати вже давно. Не знаємо, чи треба ще іспиту з законів громадских, а заким ми розвідаємо ся, то і речинець промине, бо не маємо часу. (Дальші відповіди пізнїйше,)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.40	10·05	—	8·07	5·20	—	—
Підвол. з Підз.	2.25	9·50	—	7·46	4·55	—	—
Черновець	9·55	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[9]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

За редакцию відповідає: Адам Кошовський

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.